

det vilde være rigtigt, om Thinget vilde behandle et Lovforslag, der i Virkeligheden ikke er Andet end en løst hentastet Tanke. For at Thinget kan behandle et Lovforslag, forekommer det mig nødvendigt, at det indeholder en saadan sund Kjærne, at det med Lethed kan blive en brugbar Lov; men dette troer jeg ikke er Tilfældet med dette Lovforslag, og jeg troer derfor, at Thinget vilde gaae udenfor hvad der er rigtigt, hvis det vilde behandle det videre. Jeg troer isærdeleshed, at denne Sag er af en saadan Art og fordrer en saa omfattende Forarbejdelse, at den kun kan udgaae fra Regjeringen, og saalænge altsaa Regjeringen lader denne Sag hvile, troer jeg ogsaa, det er rigtigt, at Thinget heller ikke indlader sig derpaa.

Efter de Ytringer, der ere faldne ved den foreløbige Behandling af Sagen, kan jeg tænke mig, at man maaskee vil sige, at de Paastande, jeg her har fremført mod Lovforslaget, smage af Laugsaaend. Hvis dette skulde være Tilfældet, maa jeg forud protestere derimod. Jeg ønsker, saavel med Hensyn til Lægekunstens Udøvelse som i alle andre Henseender, en saa stor Frihed, som paa nogen Maade lader sig forene med det almene Vel, men jeg ønsker, at den maa gives efter en moden Overveielse, og ikke efter et Forslag, som i mine Tanker er temmelig løst.

Casse: Det foreliggende Lovforslag skal, efter dets ikke meget heldige Overskrift, angaae: Frihed for Udøvelse af Lægekunsten, og, naar man tager det noget velvilligt, kan man ogsaa nok bringe Indholdet af Lovforslaget i Harmonie med Titelen. Det har nemlig, ved Siden af den, som det forekommer mig ligesom den sidste ærede Taler, høist besynderlige Bestemmelse om offentlig Markffrigen og Udraaben af Universalmidler, en Forsskrift, der gaaer ud paa, at alle Straffebestemmelser i Dvaksalverlovgivningen skulle falde bort; thi derpaa løber det dog ud, naar Enhver skal være berettiget til i Sygdomstilfælde at lade sig og sin Familie behandle af hvem han vil, og den, som benyttes dertil, skal være fri for Straf. Jeg troer nu rigtignok, at den sidste ærede Taler gif Forslagsstilleren noget for nær, naar han vilde lægge ham til Last, at han vilde

have en saadan uindskrænket Frihed for Udøvelse af Lægekunsten. Vel staar det i Lovudkastet — det kan ikke nægtes —, men jeg troer at kunne godtgjøre, at den ærede Forslagsstiller virkelig slet ikke har villet det, han har sagt i sit Lovforslag. Thi under de Forhandlinger, der ere gaaede forud for denne Behandling, har han nemlig sagt, at Forordningen af 1794 gaaer ud fra det rette Begreb af Dvaksalveri, og at han kun er utilfreds med, at man har anvendt Bestemmelsen paa dem, der gjøre Indgreb i Lægernes Næringsvei; han har fremdeles med stor Bestemthed udtalt, at han intet Synderligt har at indvende imod det, Forordningen foreskriver om Dvaksalveri, men kun imod den Mening, som senere er lagt dert; han har endvidere erklæret, at han finder det ganske rigtigt, at Dvaksalvere, der befindes at tage Syge under Guur, blive straffede, men at det kun er de floge Mænd eller Koner, der helbrede Syge, som han vil have fritagne for Straf, ja endog vil have belønnede. Jeg bør dog bemærke, at om denne Belønning til de floge Mænd og Koner taler Forslaget ikke. Det er saaledes ganske klart, at han aldeles ikke er utilfreds med Forordningen af 5te September 1794, han er kun utilfreds med den Maade, hvorpaa den er bleven anvendt; han er, med andre Ord, slet ikke vred paa Forordningen, men han er særdeles vred paa Juristerne (Hør!). Det er ogsaa Noget, hvorpaa han ikke har lagt Skjul; det er det Punkt i hans Foredrag, hvorover han har udtalt sig med den allerstørste Tydelighed og Klarhed, og jeg vil virkelig heller ikke fortænke ham i, at han er vred paa Juristerne, da han gaaer ud fra den, forovrigt feilagtige, Forudsætning, at det ikke er Forordningens, men Juristernes Skyld, at en eller anden Dilettant i Lægekunsten bliver sat i temmelig ubehagelige Situationer; men jeg troer rigtignok, at hvorledes den ærede Forslagsstiller end vil tage Sagen, saa vil han dog aldrig kunne komme til at holde Juristerne borte fra Anvendelsen af den Lovgivning, hvorpaa det vil komme an; thi det er dog indlysende, at Juristerne maae træde til, for at bestemme den Forffjel, som han — jeg veed ikke paa hvad Maade — vil etablere imellem Dvaks-